

gelserne. Staterne har nemlig skrevet under på, at de så vidt muligt skal lette statsløse personers optagelse i samfundet og deres naturalisation.

Det Radikale Venstre ville gerne have, at ånden i konventionen var i baghovedet, når der skulle tildeles dansk statsborgerskab, ja, måske kunne den ligefrem skrives ind i cirkulæret.

Apropos cirkulæret vil jeg godt fortsætte der, hvor den socialdemokratiske ordfører, fru Anne-Marie Meldgaard, slap. Var det ikke på tide, at vi fik opdateret det cirkulære, som bygger på en gammel aftale mellem VK-regeringen og Dansk Folkeparti? For det er vel næppe sådan, at de nuværende aftalepartier mener, at der skal administreres, som Dansk Folkeparti i sin tid ønskede det? Eller er det det, der er tilfældet?

Det Radikale Venstre vil i hvert fald meget gerne stille sig velvilligt til rådighed for at deltage i en ny aftale, hvis der skal være en ny kreds af aftalepartier, men det kræver selvfølgelig, at aftalen indebærer noget andet end det, hr. Søren Krarup og partifæller i sin tid ønskede.

Med de faldne bemærkninger skal jeg endnu en gang fastslå, at vi i Det Radikale Venstre selvfølgelig stemmer for – og vi stemmer faktisk for med glæde.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Ordføreren bedes blive på talerstolen. Hr. Søren Krarup har bedt om ordet for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg synes, det er en interessant tale, fordi den jo ridser en modsætning op, som faktisk også er ganske afgørende. På den ene side har vi grundlovens § 44, og det er en paragraf, der går tilbage til grundloven af 1849, hvor der står, at indfødsret meddeles ved lov. Det er grundlovens ord.

På den anden side vil hr. Simon Ammitzbøll på Det Radikale Venstres vegne have det afskaffet for til gengæld at have FN's konvention om statsløse til at være det afgørende. Det er en ganske interessant sammensætning eller sammenstød imellem den danske grundlov, der ganske bevidst varetager det danske folks interesse, og en FN-konvention, der står for, ja, hvis interesse er det? Abstrakte teorier, men ikke et folk, ikke, om man så må sige, en menneskehed, der virkelig har skoene på.

Jeg vil spørge hr. Simon Ammitzbøll: Kender han noget til Grundtvigs ord i marts 1860, hvor han som den første ordførers ret, som formand, netop begrundede grundlovens § 44?

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Så er jeg virkelig kommet i den sorte skole, og det er jo altid rart. Jeg har gået der engang.

Jeg vil starte et andet sted og sige, at Det Radikale Venstre jo er et parti, der hylder kreativitet som grundlag for, hvad vi skal leve af i fremtiden, men alligevel er jeg dog overrasket over den kreativitet, som hr. Søren Krarup udviste i forbindelse med tolkningen af den tale, jeg lige holdt i Folketinget for kort tid siden, for jeg synes, der var to ting, der blev blandet sammen.

Den ene omhandlede, hvorledes indfødsretssagerne skal behandles, hvor jeg nævnte, at Det Radikale Venstre ikke mener, at det skal foregå i Indfødsretsudvalget, sådan som det foregår i dag, hvor vi sidder og behandler dispensationssagerne sag for sag, som var det i en kommunalbestyrelse eller et sagsbehandlingssted.

Det er vi ikke enige i, og det er vores opfattelse, at selv med den paragraf i grundloven, som hr. Søren Krarup henviser til, som vi udmærket godt er klar over, vil vi kunne ændre den måde, hvorpå man behandler indfødsretssagerne.

Det skal jeg komme mere ind på i mit andet svar, kan jeg se på den røde lampe.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg forstår ikke helt hr. Ammitzbølls afvisning af, at man behandler dispensationssager fra sag til sag. Forholdet er jo, at alt, hvad der angår indfødsret i henhold til grundlovens § 44, er en skønssag.

Der er ingen, der har ret til at få indfødsret. Det er noget, som det danske folk via dets folkevalgte forsamling, Folketinget, bestemmer, og det er Folketinget, der skønner, og det, der ligger i det såkaldte kontor-cirkulære fra 2002, er altså folketingsflertallets skøn. Det kan ændres, men det er altid et skøn, der ligger bag tildeling af statsborgerskab.

Derfor er det for så vidt ganske logisk, at det er fra sag til sag, at man behandler det. Det er netop på den måde, Folketinget lever op til sin forpligtelse som dem, der skal vurdere, om de, der søger statsborgerskab, er kvalificerede til at modtage det.